

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 9.2.2004
KOM(2004) 90 endelig

2002/0090 (COD)

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN
TIL EUROPA-PARLAMENTET**

i henhold til EF-traktatens artikel 251, stk. 2, andet afsnit

vedrørende

**Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Rådets og Europa-Parlamentets
forordning om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument for ubestridte
krav**

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN
TIL EUROPA-PARLAMENTET**

i henhold til EF-traktatens artikel 251, stk. 2, andet afsnit

vedrørende

Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Rådets og Europa-Parlamentets forordning om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument for ubestridte krav

1. BAGGRUND

Forslag fremsendt til Europa-Parlamentet og Rådet: (dokument KOM(2002)159 endelig – 2002/0090 (COD):	18.4.2002.
Udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg:	11.12.2002.
Udtalelse fra Europa-Parlamentet, førstebehandling:	8.4.2003.
Ændret forslag fremsendt:	12. 6.2003
Vedtagelse af den fælles holdning:	6.2.2004

2. FORMÅLET MED KOMMISSIONENS FORSLAG

Forslaget er udformet med henblik på at sætte kreditorer, der har opnået en eksigibel retsafgørelse for et pengekrav, der ikke er blevet bestridt af debitor, i stand til at få retsafgørelsen fuldbyrdet direkte i en anden medlemsstat og dermed sikre fri bevægelighed for retsafgørelser. For så vidt angår afgørelser om ubestridte krav er formålet at fjerne de mellemliggende procedurer, der for øjeblikket er nødvendige for en fuldbyrdelse i en anden medlemsstat (den såkaldte eksekvaturprocedure), og ophæve muligheden for at modsætte sig anerkendelse. Kommissionens forslag udgør således en første iværksættelse af princippet om, at medlemsstater skal give afgørelser truffet af domstole i andre medlemsstater samme behandling, som hvis de var truffet af egne domstole, og giver kreditorerne en yderligere mulighed for forenklet fuldbyrdelse uden forpligtelse til at anvende den.

Forslaget indeholder mindstestandarder for forkyndelsen af dokumenter, herunder tilladte former for forkyndelse og hensigtsmæssig underretning af debitor for at gøre det muligt at forberede et forsvar og dermed sikre et retfærdigt sagsforløb. Overholdelse af disse mindstestandarder efterprøves af retterne i oprindelsesmedlemsstaten inden for rammerne af retsafgørelsernes attestering som europæisk tvangsfuldbyrdsdokument og er den afgørende forudsætning for, at fuldbyrdsstatens kontrol med, om forsvarets rettigheder er overholdt, kan afskaffes.

3. BEMÆRKNINGER TIL DEN FÆLLES HOLDNING

3.1. Generel bemærkning

Den generelle fremgangsmåde, som Rådet enstemmigt nåede til enighed om den 27. november 2003, førte til vedtagelsen af en fælles holdning i skriftlig procedure den 6. februar 2004.

Rådet fastholder i sin fælles holdning i al væsentlighed Kommissionens oprindelige forslag som ændret i det ændrede forslag.

De vigtigste ændringer i den fælles holdning vedrører følgende spørgsmål:

- en fælles holdning kræver ikke længere, at en retsafgørelse skal være endelig som forudsætning for, at den kan attesteres som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument, men betragter det som tilstrækkeligt, at en retsafgørelse er eksigibel, også selv om den kan gøres til genstand for appel. Hvis der indgives appel, eller retsafgørelsen på anden vis anfægtes, vil afgørelsen herom kunne fuldbyrdes i andre medlemsstater på samme vilkår, dvs. uden eksekvatur, selv hvis det underliggende krav ikke længere er ubestridt, idet det ikke er acceptabelt at gøre et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument ugyldigt og dermed tvinge kreditor til at starte forfra med en eksekvaturprocedure under sådanne omstændigheder. I tilfælde af et sådant udfald ville enhver debitor, mod hvilken der er udstedt en attest, nemlig kunne forsinke fuldbyrdelsen af retsafgørelsen ved at indgive appel, endog en klart grundløs appel, i oprindelsesmedlemsstaten og dermed ophæve fordelene ved brug af det europæiske tvangsfuldbyrdsdokument. Dette ville underminere selve formålet med forordningen, nemlig enklere og hurtigere grænseoverskridende fuldbyrdelse, så meget at instrumentet får den modsatte virkning. Debtors legitime interesse i tilfælde af en appel indgivet efter attesting som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument sikres hensigtsmæssigt ved artikel 8Y og 23, som vedrører udsættelse eller begrænsning af fuldbyrdelsen
- den fælles holdning fastholder princippet om, at attesteringen som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument ikke kan appelleres. Den fælles holdning indfører dog en nyhed, nemlig debtors mulighed for at anmode om berigtigelse af materielle fejl i attesten (f.eks. en trykfejl) og om tilbagetrækning af attesten, hvis den klart er udstedt på et forkert grundlag
- forbrugere, der er debitorer under en retsafgørelse, får særlig beskyttelse, der går videre end kontrol med overholdelsen af kompetencereglerne i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 (den såkaldte Bruxelles I-forordning). En retsafgørelse afsagt over for en forbruger i mangel af en udtrykkelig anerkendelse af det pågældende krav, kan kun attesteres som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument, hvis forbrugeren har sin bopæl i oprindelsesmedlemsstaten
- i stedet for en hierarkisk struktur af forkyndelsesmetoder med krav om forsøg på personlig forkyndelse af debitor, før der kan skrives til andre forkyndelsesmidler, er Rådet blevet enig om at tillade et frit valg mellem de godkendte forkyndelsesmetoder som opstillet i den udtømmende liste i forslaget, ligesom Rådet har tilføjet en mulighed for på visse betingelser at foretage postforkyndelse uden modtagelses- eller afleveringsbevis

- på den anden side kan alle disse former for forkyndelse, som giver en høj grad af sandsynlighed, men ikke fuldstændigt bevis for, at dokumentet er nået frem til adressaten, kun tillades på den betingelse, at debitor i henhold til lovgivningen i oprindelsesmedlemsstaten har ret til at anmode om fuld domstolsprøvelse i usædvanlige tilfælde, hvor debitor på trods af korrekt forkyndelse i henhold til forordningen, ikke har fået kendskab til det pågældende dokument i så god tid, at der kunne forberedes et forsvar.

Kommissionen kan acceptere den fælles holdning, som selv om den ændrer visse specifikke punkter i Kommissionens oprindelige forslag som ændret efter Europa-Parlamentets udtalelse, forbliver tro mod det ambitiøse mål, som er fjernelse af eksekvaturproceduren, herunder *ordre public*-relateret kontrol, og den skaber en rimelig balance mellem fordelene ved en vidtrækkende forenkling af grænseoverskridende fuldbyrdelse for kreditorerne og en hensigtsmæssig beskyttelse af debitorernes rettigheder.

3.2. Indarbejdning af Europa-Parlamentets ændringsforslag i det ændrede forslag og den fælles holdning

3.2.1. *Ændringsforslag, der helt eller delvist er medtaget i det ændrede forslag og i den fælles holdning*

3.2.1.1 Betragtninger

Ændringsforslag 1 (betragtning 3a), som henviser til, at den fælles beslutningsprocedure finder anvendelse efter Nice-traktatens ikrafttræden, er medtaget, om end med en smule kortere ordlyd, men uden betydningsbærende ændring.

3.2.1.2 Artiklerne

Ændringsforslag 2 (artikel 3, stk. 4, litra b) i det oprindelse forslag, nu artikel 2a, stk. 1, litra b)) kombinerede to ændringer af definitionen på en undergruppe under termen "*ubestridte krav*". Den første havde til formål at tydeliggøre, at for at udgøre en gyldig indsigelse må debitors adfærd være i overensstemmelse med procedurekrav i oprindelsesmedlemsstaten. Kommissionen kunne tilslutte sig denne hensigt, men valgte en anden ordlyd, der undgår henvisning til en *formel anmodning*, som kan være uhensigtsmæssig i nogle medlemsstater og for nogle procedurereformer og ikke dækker samtlige mulige situationer, som her bør dækkes (f.eks. en debitor, der selv udtrykkeligt anmoder om ophævelse, selv om det er obligatorisk at lade sig repræsentere ved en advokat). Referencen til "*i overensstemmelse med de gældende procedurekrav i oprindelsesmedlemsstaten*" i det ændrede forslag er medtaget i den fælles holdning. Rådet besluttede imidlertid at fjerne den del af underafsnittet, der fastlægger, at en erklæring om faktiske vanskeligheder ved at indfri gælden ikke kan anses for en indsigelse.

Den **anden ændring**, som ville udelukke, at "*indsigelser under en forudgående udenretslig procedure, som automatisk fører til en retssag*", kunne anses for en gyldig indsigelse, blev afvist af Kommissionen og er heller ikke medtaget af Rådet. Den er unødvendig og misledende. For så vidt angår den forudgående periode fastlægger den nuværende ordlyd allerede klart, at indsigelsen skal fremsættes "*i løbet af retssagen*". Hensigten med ændringsforslaget synes imidlertid først og fremmest at dreje sig om indsigelser under forenkede betalingspålagsprocedurer (*injonction de payer, Mahnverfahren*), da kun sådanne automatisk kan føre til kontradiktoriske procedurer. For sådanne procedurer er termerne

"forudgående udenretslig" uhensigtsmæssig, da de allerede udgør retssager. Endvidere reguleres situationen med en oprindelig indsigelse, men efterfølgende fravær, allerede specifikt i det efterfølgende afsnit i samme artikel.

Ændringsforslag 5 (artikel 4) omformulerede beskrivelsen af den retsvirkning, der følger af en retsafgørelses attestering som europæisk tvangsfuldbyrdsdokument, nemlig afskaffelsen af eksekvaturproceduren, ved udtrykkeligt at sidestille dette med "*et nationalt tvangsfuldbyrdsdokument*". Kommissionen foretrak en mere direkte henvisning til følgerne heraf ved at bringe formuleringen i tråd med den tekst, som Rådet har vedtaget i forbindelse med afskaffelsen af eksekvaturproceduren for visse afgørelser om forældremyndighed, og ved at erklære, at en attesteret retsafgørelse "*anerkendes og fuldbyrdes i en anden medlemsstat, uden at der er behov for at erklære afgørelsen eksigibel, og uden at det er muligt at modsætte sig dens anerkendelse*". Rådet har fastholdt det ændrede forslag uændret i denne henseende.

Ændringsforslag 9 (artikel 11, stk. 1, litra b)) var udformet med henblik på at sidestille debtors afvisning af dokumentet, bevidnet af den kompetente person, der forestår forkyndelsen, med vellykket personlig forkyndelse for debitor. Det blev accepteret af Kommissionen og integreret i den fælles holdning med en yderligere præcisering om, at afvisning kun kan sidestilles med forkyndelse, hvis debitor mangler en juridisk berettigelse for sin adfærd, hvilket under visse omstændigheder kan være tilfældet, som for eksempel forhold opstillet i artikel 8 i Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 af 29. maj 2000 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager.

Ændringsforslag 14 (artikel 16, litra d), i forslaget) skulle præcisere, at den korte fremstilling af grundlaget for kravet, som sædvanligvis er tilstrækkeligt i forenklede gældsinddrivelsesprocedurer (*injonction de payer, Mahnverfahren*), også opfylder betingelserne for attestering som europæisk tvangsfuldbyrdsdokument. I stedet for at tilføje yderligere retsterminologi til den gamle og gøre bestemmelsen sværere at forstå, foreslog Kommissionen at forenkle og udvide formuleringen på en måde, der fjerner enhver mulig tvivl i den henseende. Det ændrede forslag med krav om "*en erklæring om årsagen til kravet*" er medtaget i den fælles holdning uden yderligere ændring.

3.2.2. *Ændringsforslag medtaget i det ændrede forslag, men ikke i den fælles holdning*

Ændringsforslag 4 vedrørte en præcisering af definitionen af "*ordinær appel*" i **artikel 3, stk. 6**. Som følge af fjernelsen af kravet om, at en retsafgørelse skal være endelig, dvs. at der ikke kan indgives ordinær appel mod den, fjerner behovet for en sådan definition. Artikel 3, stk. 6, er således slettet i hele sin ordlyd.

Ændringsforslag 6 (artikel 7, stk. 1), om muligheden for udstedelse af attest, når afgørelsen, der træffes om anmodningen, er blevet endelig), **ændringsforslag 7 (artikel 7, stk. 4)**, om forkyndelse af afgørelsen om udstedelse af attest for debitor), **ændringsforslag 8 (artikel 8)** om indgivelse af appel over for en attest som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument) og **ændringsforslag 16** (med det formål at afspejle ændringsforslag 6, 7 og 8 i standardformularen for attesten) bør behandles under ét, da de alle har til hensigt og er knyttet til indførelsen af en mulighed for at indgive appel over for udstedelse eller afvisning af udstedelse af en attest som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument. I fraværet af en ret til appel, men for at styrke forsvarets rettigheder i attesteringsproceduren, indføjede Kommissionen i sit ændrede forslag en ny artikel 6a, hvorefter anmodningen om en attest som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument skal forkyndes for debitor, for at denne får mulighed for over

for den afsigende ret at fremsætte sine synspunkter med hensyn til opfyldelsen af betingelserne for attesting, før den afsigende ret træffer afgørelse om anmodningen. Den fælles holdning vælger en anden tilgang, som opfylder formålet med ændringsforslagene om end med lidt anderledes midler. Artikel 8, stk. 4, fastholder princippet om, at der ikke kan indgives appel over for udstedelsen af en attest, hvorimod spørgsmålet om appel over for en afvisning af en attesting nu ikke længere omtales og derfor reguleres af national lovgivning. De nyindføjede foregående afsnit i artikel 8 giver debitor en hensigtsmæssig mulighed for at anmode om berigtigelse af materielle fejl i attestingen eller tilbagetrækning af denne, når den klart er udstedt på et forkert grundlag i forhold til kravene i forordningen. Kommissionen kan støtte Rådets holdning, som yder fuld beskyttelse af debtors rettigheder uden at hindre større effektivitet i grænseoverskridende fuldbyrdelse.

Ændringsforslag 10 (artikel 11, stk. 2) indførte en reference til national ret for så vidt angår eventuel mulighed for forkyndelse af dokumenter for debtors lovpligtige repræsentant i stedet for for debitor selv. Det viste sig under Rådets drøftelser, at det er meget kompleks at fastlægge den lov, der skal anvendes (oprindelsesmedlemsstatens lovgivning eller lovgivning på forkyndelsesstedet) for forskellige aspekter af debitorrepræsentationen. Den fælles holdning har således på ny medtaget formuleringen fra Kommissionens oprindelige forslag med en mindre ændring i den nye artikel 12a og en sletning af enhver henvisning til national ret. Kommissionen kan acceptere denne ændring, især i lyset af det forhold, at retterne i medlemsstaterne automatisk kontrollerer overholdelsen af egen lovgivning (herunder international privatret og dermed i givet fald lovgivningen på forkyndelsesstedet) i retsforløbet forud for afsigelsen af en retsafgørelse.

Ændringsforslag 11 (artikel 12, stk. 1, i forslaget) havde til formål at præcisere, at ét forgæves forsøg på personlig forkyndelse for debitor er tilstrækkeligt til, at der kan foretages anden forkyndelse. Præciseringen er ikke længere hensigtsmæssig, idet den fælles holdning har opgivet det hierarkiske forhold mellem artikel 11 og 12.

Samme ændringsforslag indeholdt også en formulering, hvorefter anden forkyndelse "*navnlig*" kan tillades ved en af følgende fremgangsmåder. Denne formulering ville få til virkning, at den efterfølgende liste ikke var udtømmende. Denne artikel ville i denne form ikke længere frembyde nogen begrænsninger for tilladelige forkyndelsesmetoder og dermed underminere målsætningen om at opstille pålidelige mindstestandarder. Denne del af ændringsforslaget blev derfor ikke medtaget hverken i det ændrede forslag eller i den fælles holdning.

Ændringsforslag 15 (artikel 19, stk. 2, i forslaget) fjernede muligheden for at attestere en retsafgørelse som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument på trods af manglende overholdelse af mindstestandarderne for forkyndelse, hvis det kan fastslås, at debitor personligt har modtaget det pågældende dokument i tilstrækkelig god tid til at forberede sit forsvar. Rådet antog det synspunkt, at bestemmelsen kan have praktisk værdi, men imødekom også kritikken vedrørende de risici, der ligger i den vage formulering, ved at tilføje en yderligere konkret betingelse om, at det skal være debitor selv, der udtrykkeligt eller underforstået ved egen adfærd under retssagen bekræfter opfyldelsen af disse krav. Kommissionen kan godtage denne ændring.

3.2.3. *Ændringsforslag afvist af Kommissionen og ikke medtaget i den fælles holdning*

Ændringsforslag 3 (artikel 3, stk. 4, litra c), i forslaget) skulle indføre et krav om debtors egen skyld i vurderingen af hans fravær ved et retsmøde i tilfælde af et ubestridt krav. Dette krav ville i næsten alle tilfælde forhindre udstedelse af en attest som et europæisk

tvangsfuldbyrdsdokument, da den afsigende ret sædvanligvis kun er i stand til at vurdere, om debitor har været korrekt indkaldt til et retsmøde. Selv om han var og ikke gav møde, kan retten ikke udelukke muligheden for, at han ikke kunne give møde uden egen skyld (f.eks. på grund af en trafikulykke på vejen til retten). Hertil kommer, at for de problematiske tilfælde, hvor det er relevant, udgør kriteriet om fravær som følge af egen skyld en forudsætning for ekstraordinær prøvelse efter artikel 19a.

Ændringsforslag 12 (artikel 12, stk. 3, i forslaget) tilføjede overholdelse af oprindelsesmedlemsstatens nationale lovgivning til betingelserne for at kunne tillade anvendelse af andre former for forkyndelse. Indførelsen af en sådan forudsætning vil være ny og fremmed for forslaget. Retterne i oprindelsesmedlemsstaten skal undersøge overholdelsen af reglerne for forkyndelse af dokumenter i hovedretssagerne under alle omstændigheder. En gentagelse af kravet om overholdelse af oprindelsesmedlemsstatens lovgivning i forbindelse med attestering vil medføre dobbelt arbejde for retterne i oprindelsesmedlemsstaten. Det vil også udgøre et tilbageskridt i forhold til Rådets forordning nr. 44/2001, som i artikel 34, stk. 2, opgav det krav, der eksisterede i artikel 27, stk. 2, i Bruxelles-konventionen fra 1968.

Ændringsforslag 13 (ny artikel 14a) ville indføje en ny bestemmelse, hvorefter henvisningerne i forslaget til et retsmøde skal forstås som henvisninger til andre procedurer i stedet for retsmøder under hensyntagen til de procedurer, som ikke måtte indebære et retsmøde. En sådan ny artikel er overflødig, idet de bestemmelser, der henviser til et retsmøde, simpelt hen er irrelevante og ikke finder anvendelse, hvis der ikke har fundet et retsmøde sted. I så tilfælde er der kun behov for de processuelle mindstestandarder, der ikke forudsætter et retsmøde. Det er fortsat uklart, hvad der skulle kunne erstatte retsmødet som referencepunkt, og hvilket formål en sådan ændret henvisning skal tjene i praksis.

3.3. Nytilføjede bestemmelser og slettede eller ændrede bestemmelser udover kosmetiske ændringer foretaget af Rådet

3.3.1 Betragtninger

Betragtning 5a er indføjet for bedre at illustrere de to tilfælde af manglende fremmøde, der anses for at indebære manglende indsigt, idet det ene er fravær fra et retsmøde, det andet manglende efterlevelse af en opfordring til at meddele hensigt om at forsvare sagen i en skriftlig procedure.

Betragtning 5b skal præcisere, at ligesom det forhold, at en retsafgørelse er eksigibel, i stedet for retsafgørelsens endelige karakter, er tilstrækkelig betingelse for attestering som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument (se punkt 3.1 ovenfor), finder denne forordning ikke blot anvendelse på egentlige retsafgørelser om ubestridte krav, men også på afgørelser truffet efter anfægtelse af sådanne retsafgørelser, selv om det pågældende krav således er blevet bestridt.

Betragtning 6 omfatter nu en yderligere forklaring af, hvad afskaffelsen af eksekvaturproceduren betyder for Det Forenede Kongerige og den registrering af udenlandske retsafgørelser, som fortsat vil være et krav, dog uden at give rum for prøvelse med hensyn til sagens realitet som under eksekvaturproceduren.

Betragtning 11a beskriver forbindelsen mellem tilladelige forkyndelsesmetoder i henhold til artikel 12, som på trods af deres høje grad af sandsynlighed ikke kan udgøre et fuldstændigt bevis for, at debitor personligt har fået kendskab til det forkyndte dokument, og eksistensen af en procedure for domstolsprøvelse i overensstemmelse med artikel 19a i de meget få tilfælde,

hvor mindstestandarderne i artikel 12 er overholdt, men det pågældende dokument alligevel ikke er bragt til debitors kendskab.

Betragtning 11b gør det klart, at i modsætning til artikel 11, stk. 1, litra b), hvor denne omstændighed reguleres direkte, kan afvisning fra debitors bofælle eller medarbejder af at acceptere det forkyndte dokument ikke anses for at udgøre vellykket forkyndelse.

Betragtning 11c præciserer, at termen “befuldmægtiget” som anvendt i artikel 12a dækker såvel den lovpligtige repræsentant for en debitor, der ikke har retsevne, som den af debitor valgte befuldmægtigede.

Betragtning 15a specificerer med hensyn til grænseoverskridende forkyndelse, at denne forordning ikke træder i stedet for forordning (EF) nr. 1348/2000 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager. De to instrumenter finder snarere sideløbende anvendelse. Forordning nr. 1348/2000 fastlægger, hvordan forkyndelse skal foretages i grænseoverskridende tvister, men en retsafgørelse afsagt i en sådan tvist kan kun attesteres som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument, hvis mindstestandarderne i kapitel III om nødvendigt også er overholdt.

3.3.2 Artiklerne

Artikel 2 er ændret for at præcisere, at statens ansvar for handlinger og undladelser i udøvelsen af statslig myndighed (‘acta iure imperii’) ikke udgør et civil- og handelsretligt spørgsmål og derfor ikke falder ind under forordningens anvendelsesområde.

Artikel 2a er indføjet for at understrege den særlige betydning af definitionen på termen ”ubestridt”, som tidligere var omhandlet i artikel 3, stk. 4, og for klart at præcisere, i stk. 2, at når først en retsafgørelse er attesteret som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument som følge af, at det underliggende krav er ubestridt, finder denne forordning fortsat anvendelse på efterfølgende retsafgørelser, selv om kravet i mellemtiden er blevet bestridt.

En yderligere henvisning til national ret er indføjet i stk. 1, litra c), for at sikre, at under de pågældende specifikke omstændigheder skal medlemsstatens domstol ikke attestere en retsafgørelse som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument, når kravet på trods af debitors manglende fremmøde, fortsat betragtes som værende bestridt i henhold til national lovgivning.

I **artikel 3** er stk. 5 og 6 blevet grundløse som følge af, at kriteriet om en endelig afgørelse nu ikke længere er gældende. Stk. 3 er ændret for at gøre det muligt at attestere retsafgørelser i tilknytning til krav, der endnu ikke er forfaldet, men hvis fremtidige forfaldsdato fremgår af retsafgørelsen, herunder regelmæssige betalinger så som underholdningsbidrag.

Artikel 5 afspejler en generel ændring gennem hele forordningen. I stedet for den ret, der har kompetence til at attestere som i Kommissionens forslag, angiver den fælles holdning nu den ret, hvortil anmodningen er fremsendt, hvilket giver en smule fleksibilitet for medlemsstaterne for så vidt angår kompetencetildelingen.

Det nye stk. 1, litra c), nr. 1), omfatter den særlige forbrugerbeskyttelse omtalt ovenfor under punkt 3.1. På grund af indføjelsen af en særlig regel for forbrugerspørgsmål er kravet om overholdelse af afsnit 4 i kapitel II i forordning (EF) nr. 44/2001, som omhandler disse spørgsmål, slettet i stk. 1, litra b).

Stk. 2 og 3 indfører to nye standardformularer til attesting af tab eller begrænsning af eksigibilitet for en retsafgørelse, der tidligere er attesteret som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument, og i tilfælde af en afgørelse efter anfægtelse af en retsafgørelse, der er attesteret som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument, til erstatning af den oprindelige attest med en ny baseret på den sidste afgørelse.

Artikel 5a fastlægger, at når en retsafgørelse om et ubestridt krav omfatter en eksigibel afgørelse om et nærmere angivet omkostningsbeløb, er omkostningsafgørelsen fuldt eksigibel, medmindre debitor specifikt har gjort indsigelse over for denne forpligtelse.

Artikel 6 er blevet betydeligt enklere og kortere uden væsentlige ændringer.

For så vidt angår **artikel 7**, blev stk. 3 (der fastsatte antallet af bekræftede genparter af det europæiske tvangsfuldbyrdsdokument, der skal udleveres til kreditor) anset for overflødig og derfor fjernet.

Artikel 8 er ændret for at give mulighed for berigtigelse og tilbagetrækning af en attest som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument som allerede beskrevet i punkt 3.1 og 3.2.2 ovenfor. De nærmere vilkår for disse procedurer reguleres af national lovgivning.

Artikel 8y formulerer det enkle princip, at afskaffelsen af eksekvatur, der skal stille retsafgørelser afsagt i andre lande på lige fod i fuldbyrdsmedlemsstaten med retsafgørelser afsagt i denne, ikke må føre til, at den attesterede retsafgørelse lettere kan fuldbyrdes i andre lande end i oprindelsesmedlemsstat. Rådet nåede også til enighed om en parallel bestemmelse med samme ordlyd for så vidt angår afskaffelsen af eksekvatur for en række afgørelser om forældremyndighed. Hvis retsafgørelsen ikke længere kan fuldbyrdes, eller kun kan fuldbyrdes på en række betingelser i oprindelsesmedlemsstaten, kan eksistensen af et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument ikke misbruges til at give kreditor ret til fortsat (ubegrænset) fuldbyrdelse i andre medlemsstater. Om nødvendigt kan debitor få udstedt en attest om manglende eller begrænset eksigibilitet i henhold til artikel 5, stk. 2.

Artikel 9, som behandlede de særlige situationer med retsafgørelser for ubestridte krav, der er eksigible, men kan være genstand for appel, er blevet grundløs som følge af fjernelsen af kravet om, at en retsafgørelse skal være endelig som en forudsætning for attesting, og artiklen er derfor slettet.

Artikel 10 omfatter et nyt stk. 2, som fastsætter vilkårene for anvendelsen af de mindstestandarder, der er opstillet i kapitel III, vedrørende attesting i henhold til artikel 5, stk. 3, af en afgørelse efter anfægtelse af en retsafgørelse attesteret som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument. Når procedureforløbet i forbindelse med anfægtelsen har været bestredet, er der ikke behov for den særlige beskyttelse af debitor med kravene i kapitel III. Når afgørelsen truffet efter en anfægtelse imidlertid selv er baseret på manglende fremmøde ved et retsmøde eller manglende deltagelse i procedureforløbet fortolket som underforstået anerkendelse af kravet, og betingelserne i artikel 2a, stk. 1, litra b) eller c) er opfyldt, finder bestemmelserne i kapitel III tilsvarende anvendelse på procedureforløbet i forbindelse med anfægtelsen.

Artikel 11 er uændret, bortset fra de ændringer, der allerede er beskrevet under punkt 3.2.1.2 og 3.2.2 ovenfor.

Artikel 12 kendetegnes ved en forenkling og præcisering af beskrivelsen af de godkendte former for forkyndelse, som allerede indgik i Kommissionens ændrede forslag, uden i øvrigt

at dette indebærer væsentlige ændringer. To nye forkyndelsesformer, postforkyndelse uden modtagelsesbevis og elektronisk forkyndelse med automatisk leveringsbekræftelse, er tilføjet på betingelser, der sikrer en høj grad af sandsynlighed for, at det forkyndte dokument faktisk er nået frem til adressaten. Her kan også henvises til bemærkningerne til artiklen og forbindelsen med artikel 11 i punkt 3.1 og 3.2.2 ovenfor.

Artikel 12a er allerede behandlet i punkt 3.2.2 (ændringsforslag 10) ovenfor.

Artikel 13 er slettet som særskilt bestemmelse, idet bestemmelser om tilladelige forkyndelsesformer er medtaget i artikel 11 og 12.

Det samme forklarer fjernelsen af **artikel 14** på grund af Rådets beslutning om udtømmeligt at fastlægge mindstestandarderne for forkyndelsesmetoder i artikel 11 og 12 for såvel det indledende processkrift som en eventuel stævning til et retsmøde.

Artikel 15 blev fjernet, da der generelt i Rådet er enighed om, at der kan være fuld gensidig tillid til, at medlemsstaternes nationale lovgivninger indeholder tilstrækkelige frister for forberedelsen af et forsvar efter forkyndelsen af et indledende processkrift eller en stævning til et retsmøde, hvorfor der ikke er behov for en mindstestandard lige på dette område.

Artikel 17 og den tidligere **artikel 18** er lagt sammen til en artikel for at skabe en overordnet regel om behørig underretning af debitor såvel for stævninger til et retsmøde som for et svarskrift på et indledende processkrift. Indholdet i bestemmelsen er i betydelig grad gjort mere strømlinjet og enkelt.

Artikel 19, stk. 1, er ændret med henblik på at forenkle formuleringen og fjerne en mindstestandard for fristen for appel og anden anfægtelse af samme årsag som beskrevet for fjernelsen af artikel 15. Genindførelsen af et ændret stk. 2 er allerede kommenteret (se punkt 3.2.2 ovenfor).

Artikel 19a erstatter **artikel 20** i Kommissionens ændrede forslag som den bestemmelse, der regulerer de to ekstraordinære situationer, nemlig dels forgæves forkyndelse med henblik på at sætte debitor i stand til at forberede sit forsvar på trods af overholdelse af artikel 12 (som i modsætning til artikel 11 ikke giver fuldstændigt bevis for, at debitor har fået kendskab til det pågældende dokument), dels manglende evne til at bestride kravet på grund af force majeure eller andre ekstraordinære omstændigheder uden for debitorens kontrol og uanset forkyndelse af dokumenterne. Den tidligere artikel 20 dækkede begge tilfælde, men artikel 19a regulerer dem mere konkret i henholdsvis stk. 1, litra a) og b). Den nye bestemmelse præciserer endvidere, at det drejer sig om en mindstestandard, da den ikke fastsætter krav til ekstraordinær prøvelse, men gør mulig attestering af en retsafgørelse som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument betinget af tilstedeværelsen af regler i overensstemmelse med artiklen.

Artikel 21 er ændret i den fælles holdning på flere steder. Stk. 1 indeholder nu en sætning, som utvetydig fastlægger princippet om, at en retsafgørelse, der er attesteret som et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument, skal have nøjagtig samme behandling som en retsafgørelse afsagt i fuldbyrdsmedlemsstaten, som foreslået af Europa-Parlamentet i ændringsforslag 5, om end i en anden artikel. Stk. 2, litra c), dækker udtrykkeligt – udover oversættelse – transskription fra græsk til latinsk alfabet og vice versa og omhandler en mulighed, snarere end en forpligtelse for medlemsstaterne til at angive et eller flere sprog udover deres officielle sprog, som de kan acceptere, at testen udfærdiges på. Stk. 4 er slettet, fordi flertallet af medlemsstaterne modsætter sig en sådan regel.

Artikel 22 er omformuleret en smule og gjort mere præcis uden betydningsbærende ændring.

Artikel 22a var indført for nyligt under hensyntagen til visse medlemsstaters eksisterende forpligtelser i henhold til international ret om ikke at anerkende og fuldbyrde retsafgørelse over for sagsøgte, der har bopæl i eller sædvanligvis opholder sig i visse tredjelande under de omstændigheder, der er beskrevet i bestemmelsen. Den gentager artikel 72 i forordning (EF) nr. 44/2001, men formuleringen er tilpasset.

Formuleringen af **artikel 23** skulle bringes i overensstemmelse med ændringsforslagene for så vidt angår indhold og navnlig terminologi i forbindelse med ekstraordinære anfægtelser af attester som et europæisk tvangsfuldbyrdesdokument (artikel 8) og den attesterede retsafgørelse (artikel 19a). Selv om domstolene i fuldbyrdesmedlemsstaterne bibeholder deres skønsbeføjelser i henhold til denne artikel generelt, kan direkte udsættelse af fuldbyrdelsen i modsætning til begrænsning af fuldbyrdelsen endvidere kun tillades som en ekstraordinær foranstaltning.

Artikel 25, ved at kombinere den engelske (« *approved by a court* ») og den franske (« *conclues devant le juge* ») sprogversion af artikel 58 i forordning (EF) nr. 44/2001 medtages udtrykkeligt udenretslige forlig, der kan fuldbyrdes, fordi der er truffet en retsafgørelse, der på fransk beteges "*homologation*". Et nyt stk. 2a måtte tilføjes som ved artikel 26 på grund af begrebsforskellen mellem retsafgørelser på den ene side og retsforlig og bekræftede dokumenter på den anden side, som ikke gør det muligt at referere til en "anerkendelse" af sidstnævnte.

Artikel 26 fastlægger ikke længere, som det var tilfældet i det slettede tidligere stk. 3 i Kommissionens ændrede forslag, en specifik betingelse for attestering af bekræftede dokumenter i form af underretning af debitor om den direkte eksigibilitet overalt i medlemsstaterne ved dennes egen underskrivelse. Rådet anså dette for unødvendigt og uforholdsmæssigt besværligt.

Artikel 26a svarer til artikel 24 i Kommissionens ændrede forslag formuleret en smule anderledes, men uden væsentlige betydningsændringer.

Artikel 27 og **artikel 28**, som omhandlede regler om fastlæggelse af debtors bopæl, er blevet grundløse som følge af, at begrebet "bopæl" er erstattet af begrebet debtors "adresse" eller "erhvervsadresse" gennem hele forordningen, med eneste undtagelse i artikel 5, stk. 1, litra c), nr. 1), hvor der imidlertid blev tilføjet en henvisning til artikel 59 i forordning (EF) nr. 44/2001, som tidligere indgik i artikel 27.

Artikel 29 er forenklet og knytter nu denne forordnings anvendelse til datoen for den retsafgørelse, det retsforlig eller det bekræftede dokument, der skal attesteres som et europæisk tvangsfuldbyrdesdokument, uden behov for yderligere definitioner.

Artikel 30 og **artikel 31** om forholdet til forordning (EF) nr. 44/2001 og forordning (EF) nr. 1348/2000 er forenklet og reduceret til det væsentlige indhold, nemlig at denne forordning ikke forpligter kreditorer til at vælge et europæisk tvangsfuldbyrdesdokument, men tillader dem frit at vælge eksekvaturproceduren, når kreditor foretrækker det, og at den ikke på nogen måde berører anvendelsen af forordning (EF) nr. 1348/2000, når et dokument skal forkyndes fra en medlemsstat til en anden. Når kreditor i sidstnævnte tilfælde vælger et europæisk tvangsfuldbyrdesdokument, skal kravene i denne forordning ligeledes opfyldes. Rådet mente ikke, at de mere detaljerede regler i Kommissionens ændrede forslag var nødvendige.

Artikel 31a følger eksemplet fra artikel 22 i Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 ved at forpligte medlemsstaterne til at meddele oplysninger om forordningens anvendelse i praksis til Kommissionen, som derefter vil gøre oplysningerne offentligt tilgængelige. Denne fremgangsmåde giver større fleksibilitet i tilfælde af ændringer i forhold til tilvejebringelse af samme oplysninger i et bilag til forordningen, da det ikke kræver besværlige ændringer til selve forordningen.

Artikel 32 og 33 er ændret en smule under hensyntagen til den fælles beslutningsprocedure, som nødvendiggjorde en yderligere reference til artikel 8 i afgørelse 1999/468/EF.

4 KONKLUSION

Kommissionen accepterer den fælles holdning i lyset af det forhold, at det indeholder de centrale elementer fra Kommissionens oprindelige forslag og fra de af Europa-Parlamentets ændringsforslag, der blev medtaget i Kommissionens ændrede forslag.

Teksten udgør et rimeligt og afbalanceret kompromis og er et større skridt frem imod gennemførelsen af princippet om gensidig anerkendelse ved at muliggøre fri bevægelighed for en betydelig del af de afgørelser, der træffes om civil- og handelsretlige krav, uden mellemliggende foranstaltninger i andre medlemsstater end den, hvor retsafgørelsen er afsagt, som nødvendig forudsætning for fuldbyrdelse dér.